saksa joodiku küüsist ja teiste rumala naeru eest lahti; keegi muu ei tulnud teda aitama.

Saks läks kiriku-mõisa ja tuli natukese aea pärast kirikuisandaga tõlla sees sõites tagasi ja jäid kõrtsi ette seisma. Siin oli nüüd palju wanu mehi, kes seda saksa, kui oma wana mõisa härrat tundsid, sest härra oli kaua aega wäeteenistuses olnud ja nüüd jälle kodu tulnud. Kõik teised wahtisid härrade otsa, mütsid pääs ja suud ammuli; aga Hans, üks alandlik ja targem, kui teised, wõttis oma mütsi maha; seda pani härra nüüd temast teist korda tähele, ja wõttis teda ligi, omale tuapoisiks. Siin näitas Hans ennast igas asjas wapraste ja allandlikult härra ja kõikide wastu.

Mõne aea pärast pani härra Hans'u oma mõisade üle walitsejaks, kus ta rohket palka sai ja kõik härra tahtmist mõõda hääste toimetas, kuni härra elas.

Kui härra oli ärasurnud, leiti, et tema üht testamenti oma mõisade ja wara üle oli teinud, — sääl ali ka Hans'u pääle mõteldud. Kes auusad ja truuid peremehed olnud, ja nenda ka sulased ja ümartajad, neil kõigil oli oma osa walmis pandud, kuida keegi oma härra wastu elu aeal olnud, ja Hansukene sai hää nooši raha, mõned loomad ja ühe poole adra maad üsna päriseks.

Seda kõik sai Hans oma hää eluwiisi läbi, kes mitte õelate nõuu järele ei teinud.

Hans ütles pärast, et wana härra seda mitukorda olla räägkinud, et, kui kõik peremehed nenda olekšiwad olnud, kui mõned nende seast, tema siis ka nende elu ja seisust palju kergemaks oleks teinud. Kõige suurem wastuseismine on wallal koolide pärast olnud, kus härra kõik kulu ja ülespidamist isi tahtnud kanda, kui nemad aga omad lapsed sinna saadakšiwad; aga targad mehed arwanud pääwad üles, mitu pääwa talwel peawad koolis käima, ja tahtnud härra käest weel 30 kop. pääwas lapse päält juure maksetud saada, — (!!) siis oli härra neid enesešt äralükkanud ja ütlenud: „Minge ja jääge siis pääle rumalaks; aga ärge mõistke minule mitte pärašt süüdi,